metsa ja mäggede tahha, kui ta sind Jummalaga jättab, römus so ülle, et sa jälle nönda wirk ja ussin ollid eale tõle, ja römus jo ette, sind oñmen jälle nönda nähha, agga sulle ka immelikkul wisil, kui so südda isse-endast, kes teab mikspärrast, waiksemaks ja ikka waiksemaks miñnes otse kui ühhe iggatsemisse ja lahkumisse mõtte sisse langeb, üttleb, et üks kord sull ka se suur õhtu ehk tund tulleb, kos temma sulle wimast korda paistma saab. So pahhemalle käele, kui ikka weel nönda seisad, kuida sind essite juhhatati, jäeb siis se idda ehk oñmiku kaar (Osten), kos, kui ô on mõda läinud, ja unni kurbade aigust parrandanud, tassane ja ärda siis jällle se noor walgus töuseb, ja se koidu tähk paistma akkab ühheks ueks elluks ja lotusseks igga lomale, mis ial käib ja ligub. Need on need 4 suurt ilma kari ehk poolt. Tahhad sa kui merre käia, ehk kui põllu mees, ehk kui üks mu mõttleja ning tarkust armastaja innimenne üllepea neid weel rohkem tunda sada, ka jo se tule tundmisse ja nimmetamisse pärrast. siis panne weel ka sedda endalle tähhele, mis ma siin kohhe sulle üttelda wõttan: Põhja ja idda keskel, just keskel, on põhjaidda (Nord Ost); idda ja lõuna keskel on lõunaidda (Süd Ost); lõuna ja lâne keskel, on lõunalään (Süd West): lâne ja põhja keskel on põhjalään (Nord West). Põhhi ja lõuna öeldakse ikka ette, se sõnna allustusseks, mitte idda ja lään, sest kegi ei üttle: iddapõhhi, iddalõuna, lânelõuna, lânepõhhi, waid ikka sedda wisi, kuida ma sedda essite kirjutassin. Need ühte kokku on siis nüid need 8 kõige tarbimad ilma kari, ja nende järrele nimmetakse siis ka need tuled. Ühhel laewamehhel, kes igga tuult tundma peab, on neid karisid weel rohkem waja, üks tükki 128 ehk ka 256 ki. Se tuul, mis põhjast puhhub, ei olle muud kegi, kui se selge põhja tuul, külm ja walli. Ta tulleb Lappu ja Some maalt, wihhane ja pahhane, teeb kõik sood ja räbbastikkud kiñni ja panneb kõige jõe ja järwedelle kaned peale, et wõid ülle käia, kuida sa agga isse tahhat, jalla ehk koormaga. Se tuul, mis põhjaiddast tulleb, sedda kutsutakse põhjaidda tuleks, ja temmap se siis ka ongi; ennamast kuiw. Se tuul, mis iddast tulleb, on se idda tuul, kuiw ja elle, sest ta tulleb ülle suurte laiade made, kos ta palju wett ülles tõmmata ei sa, ja polle tall siis ka pahhandust ühtegi. Se tuul, mis lõunast tulleb, on se lõunatuul, nattikenne rõssine ja eitlik ja ei tea ta ka siis issegi, mis ta sull siis õieti seal tahhaks; agga soe on ta kül, sest ta tulleb otsekohhe sealt Afrika ja Turgi-ma saunadest seia põhja pole eñnast jahhutamma, jault ülle keskma merre.

Se tuul wimateks, mis lâne poolt tulleb, on se lâne tuul, ja temma on siis ka sesaññmane, kes meile süggise ja saggedastki ka suwwel, kõige ennamast eina ja rukki ku ajal, wihma toob ja meie einama ja põllu peal meie lotust ning waewa rikkub. Agga mis tall wigga sedda tehha, ta tulleb sealt lâne merre taggast, mis kohhe meie ma külge lainetab, ülles, tormilt ikka seia meie pole, tõmbab eñnast seal merre peal auru täis ja rapputab sedda siis, kui just meie kohta on sanud, siin mahha, ja mõnnikord nönda nobbedaste, et ühhe ainsa päwa sees küñme ehk ka kakskümmendki ropsu sedda sugust nalja eita armastab, kõige ennamast, kui näeb, et waimud, walged kui luiged, rehhadega õlla peal lole lähwad. Pilwed agga, armas luggeja, ei olle muud middagi, kui we aur, mis allati, õõd kui päwad, kõige ennamast, kui ilm soe

Tarto- ja WÃ fÂµrroma Kalender 1842, lk. 43